

PÈL & PLOMA ÉS EL PÒDCAST DEL MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA I BIBLIOTEQUES DE BARCELONA QUE FUSIONA ART I LITERATURA.

A cada episodi, un autor proposa un text propi, inspirat en una obra d'art del Museu, que és el punt de partida d'una conversa relaxada sobre la literatura, l'art i la vida en general.

A continuació podeu llegir el text que ha escrit **Maria Climent** inspirant-se en la pintura de **Santiago Rusiñol**, *En campaña*, 1891

La meuca de la pastanaga

A casa, la Juliette sempre ha sentit a dir que una dona que encadena moltes parelles no té res al cap, una tarambana. I aquí la teniu aquesta nit, al 12 de la Rue Cortot, asseguda en un divan on han posat despullades tantes dones com l'artista —unes meuques— volent-se assemblar a ella. Si els pares la veiessin ara per un forat, la desheretarien. Rodejada de tota aquesta gent de mocador al coll i ulls pintats i torsos sense roba, que fan coses absolutament immorals: donar caviar al gat per menjar, o fer-li cruspir a una cabra llenços pels quals algú pagaria de gust més de mil francs, segur. I, no obstant això, aquest és el lloc on tothom voldria ser. On tothom amb aspiracions artístiques, lliures d'esperit com la Juliette, que creu que no és just que ella hagi de pertànyer a un ambient tan estret de mires, voldria posar el cap.

Ha vingut a la festa convidada per un amic del seu germà, que a la vegada és amic de l'impresentable del Maurice. La Juliette va fer una bogeria, la bogeria més boja que ha fet mai: va seduir-lo. Quan va saber d'aquest lligam amb l'École de Paris, va pensar que si li prometia que farien l'amor si sortien prou dies, la introduiria en aquest ambient. I sembla que ha funcionat, perquè avui la podem trobar entremig de la flor i nata de la bohèmia francesa a la casa-estudi de Suzanne Valadon, ni més ni menys, fent veure que aquesta no és la primera absenta que es beu i que a sobre l'entusiasme.

La Juliette n'havia sentit parlar, de fet, tothom en parlava, a París, de la Trinité Maudite, però veure-la en acció li està generant repulsió. No ella, la seva actitud. x I, en canvi, voldria ser ella, la protagonista d'una epopeia digna d'ésser novel·lada. Suposa que a la Suzanne, aquesta barra li deu sortir natural, per haver nascut pobra i ordinària i haver-ho estat tant de temps. Com una gata feréstega que es mou entre gatots.

La Juliette també pinta, tot i que a casa seva només ho consideren un passatemps, això d'ella, un entreteniment sense cap més afany que no avorrir-se a l'hora del te. Tant se val, el cas és que ara mateix per fi és aquí, rodejada de tots aquests artistes que, potser igual que a la Suzanne, li volen donar una oportunitat. Encara que no pot deixar de pensar que segur que se li nota de dos quilòmetres lluny, aquesta cara de mústiga que deu fer, mig esmussada entre tanta gent que no es renta, intentant dissimular que aquestes excèntricitats no li semblen ni remotament normals.

Que si sons pares s'assabenten que és aquí, la vindran a buscar i la duran de l'orella a un convent de clausura. Tem portar escrit al front que ve de família cristiana.

Per fi reapareix. Suzanne Valadon obre la porta d'una de les estances agafada de la mà del seu jove amant —quina barbaritat, podria ser son fill!—, tots dos despentinats, ell tot ple de pintallavis. Que quedi clar què venen de fer allà dins, per si a algú n'hi quedava cap dubte. I ara es besen apassionadament, que tothom els vegi. A la seva edat, quins pocs escrúpols, quina pompositat, pensa la Juliette. I el que faltava: el Maurice, que va de punta a punta de la sala, ebri com un cadirer: «Mireu-los! El meu amic es folla ma mare!» I el pet que porta és tal que la Juliette no sap distingir si ho diu amb ràbia o amb admiració.

Espera, m'està mirant a mi?, es pregunta ara la Juliette. Mira a banda i banda i, efectivament, no hi ha ningú més. S'està adreçant a ella. La Suzanne agafa d'un sarpat el manoll de pastanagues ronyoses que rebrega amunt i avall com una guillada, en mossega una per la punta, se li aproxima amb el braç estirat i la pastanaga apuntant-la i l'hi ofereix. Es planta davant la Juliette, a qui, asseguda al divan, li queda la cara just a l'altura dels malucs de la Suzanne. Aquesta es posa la pastanaga a tall de membre viril i agafa la cara de la Juliette amb l'altra mà perquè ella la mossegui. Ruboritzada, la Juliette s'adona que tothom l'està mirant, que ella és ara el centre d'atenció i aquest, el seu moment; segons com actui ara, tothom es farà una idea o una altra d'ella, i d'això dependrà poder despertar curiositat o passar desapercebuda. Ràpidament, decideix que seguir el seu impuls natural d'escandalitzar-se, o de refusar amb un somriure tímid, no li obrirà gaires portes, així que se'n va a l'altre extrem i, embriagada com va per l'absenta barata, es llença a fer el xou eròtic tan exageradament com li passa pel cap amb Suzanne Valadon.

L'amic del seu germà no l'anirà anar a buscar en tota aquella setmana. Tampoc la següent, així que serà ella qui l'anirà a trobar en un dels bars de Montmartre el cap de setmana i, en entrar-hi, de seguida la reconeixeran: «Mireu! Aquesta és la meuca de la pastanaga!»

© del text, Maria Climent